

paa Regnskaber, som Vidnesbyrd om den store Samvittighedsfuldhed og Nøiagtighed, der var tilstede i de mange Regnskaber, som oftest have været aldeles værdiløse. De have været af den samme Bessaffenhed som Marineministeriets gamle Regnskaber over Beholdningerne, der vare aldeles poetiske. Disse vare frie Tankforsøg, svarede man engang, da der kom en nøiere Undersøgelse deraf, og de omtalte Værftsregnskaber kunne heller ikke have været af nogen anden Bessaffenhed end frie Tankforsøg, Compositioner uden nogen virkelig Grund, dersom Sagen virkelig har været i saa overordentlig en Grad ny for Marineministeriet, som man nu skildrer den. Dette være nu, som det vil, saa er Posteringen engang optagen i Finantsloven, Marineministeriet har selv medvirket til at fuldstændiggjøre den, og den maa altsaa hævdes i den Betydning, hvori den er bleven voteret. Men hvilken var da nu denne Betydning? Forestillede man sig f. Ex., at, naar man indenfor Linien opførte 120,000 Rd til Bedligeholdelsen af Flaaden, der da netop skulde medgaae dette Beløb? Forestillede man sig, at, naar der til at begynde Bygningen af et nyt Pantserfisk bevilgedes 179,000 Rd., der da netop skulde anvendes dette Beløb? Paa ingen Maade. Dette har Rigsraadet, som gav den paagjældende Bevilling, aldrig tænkt sig, og det har Finantsudvalgets Ordfører i Folkethinget ingenfinde været inde paa. Han er en Mand med altsfor stor Dmstgt, til at han skulde kunne tænke sig Muligheden heraf. Men hvad var det da, man tilsigtede? Der var opstaaet en Mistanke om, at Marineministeriet ikke førte sin Deconomi med den Dmstgt, som det var ønskeligt, og at det ikke overjaae sin store og vidtløstige Bedrift saaledes, som det var ønskeligt. Derfor sagde man i Folkethingets Finantsudvalg: Lad os tage de Conti, som findes i de ældre Værftsregnskaber, lad os føre dem ind indenfor Linien i Bevillingsloven og lad os da kræve en Forbindelse mellem Pengebevillingen og Anvendelsen; lad os saa see, hvorledes Sagen vil stille sig; vi ville da faae en Prøve paa den Dmstgt, hvormed Marineministeriet fører sin Bedrift. Dette er Sammenhængen med den nævnte Postering,

det er Oprindelsen dertil, og Regnskaberne have altsaa den Betydning at vise, hvorvidt man i saa Henseende har dømt rigtig eller ikke. Jeg troer nu ikke, at der skal kunne være to Meninger om, at Svaret maa blive det, at Marineministeriet ikke hidtil har havt den Overstgt med Hensyn til sin Bedrift, som det var ønskeligt, og som det er nødvendigt, naar den skal føres med tilstrækkelig Deconomi. Jeg vil i saa Henseende blot henvise de Herrer til tvende af de Poster, som bleve tagne indenfor Linien. En af de store Poster i Marinens Budget er og maa naturligviis være Flaadens Bedligeholdelse. Da Forslaget til Bevillingsloven forelagdes for Rigsraadet, krævede man dertil 85,000 Rd.; det ansaae Marineministeriet dengang for at være tilstrækkeligt for Finantsaaret 1866—67. Lad os nu see, hvad der følger efter, og saa derefter bedømme, hvorvidt denne Sum er bleven beregnet med den Dmstgt, som man skulde vente, at Marineministeriet maatte have anvendt paa et Spørgsmaal som dette, der vender tilbage hvert Aar, nemlig Udgiften til Flaadens Bedligeholdelse. Da Marineministeriet havde betænkt sig noget, og efterat der var blevet Tale om at flaae Summen fast i Finantsloven ved en Postering indenfor Linien, kom man i Tanker om, at den maatte forhøies fra 85,000 Rd. til 120,000 Rd. Dette var allerede et stort Spring, men da man kom til Anvendelsen, saa viste det sig, at Flaadens Bedligeholdelse krævede 245,000 Rd., altsaa det Tredobbelte af, hvad Marineministeren troede, at der maatte anvendes derpaa, da han begyndte med at fremsætte Forlangendet om sin Bevilling. Er dette ikke meget talende? Et andet Exempel skal jeg ligeledes dvæle lidt ved. Den daværende Marineminister krævede med stor Indstændighed af Rigsraadet, at det skulde bevilge de fornødne Midler til den nylig nævnte Paaabgyndelse af et nyt Pantserfisk, idet han fremhævede, at det for at faae en

Rettelser.

Sp. 849, Lin. 4—5: „Jeg bruger med Forsæt dette Ord“, læs: „her bruger jeg paa mit Ansvar dette Ord“.
Sp. 898, Lin. 1: „Nei“, læs: „Ja“.